

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Kateřiny Kozákové a Mgr. Ondřeje Hrabce ve věci

žalobce: **JUDr. R. H.**
bytem X
zastoupený JUDr. Janem Marečkem, advokátem
se sídlem Na Švihance 1476/1, Praha 2 – Vinohrady

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1 – Staré Město

za účasti: I) **Villa Parukářka a. s.**, IČO: 26744414
se sídlem Litoměřická 834/19d, Praha 9 – Prosek
zastoupená Mgr. Františkem Korbelem, Ph.D., advokátem
se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1 – Nové Město

II) **PREdistribuce, a. s.**, IČO: 27376516
se sídlem Svornosti 3199/19a, Praha 5 – Smíchov

III) **Quantcom, a. s.**, IČO: 28175492
se sídlem Křižíkova 36a/237, Praha 8 – Karlín
zastoupená Mgr. Andreou Stachovou, advokátkou
se sídlem Valentinská 92/3, Praha 1 – Staré Město

IV) J. P.
bytem X

V) J. M.
bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2022, č. j. MHMP 99973/2022,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Úřad městské části Praha 3, odbor výstavby (dále jen „stavební úřad“) vydal k žádosti osoby zúčastněné na řízení I) (dále jen „stavebník“) územní rozhodnutí o umístění stavby ze dne 20. 11. 2017, č. j. UMCP3 111392/2017, s názvem „Domov pro seniory Parukářka, č. parc. 4166/3 a 4166/7, k. ú. Žižkov, na území mezi ul. Na Parukářce a Jeseniova, Praha 3“ sestávající se zejména ze čtyř stavebních objektů (budov) a podzemních garáží. K podanému odvolání žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 3. 2019, č. j. MHMP 303758/2019, shora uvedené rozhodnutí stavebního úřadu zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. Dne 22. 2. 2021 vydal stavební úřad nové územní rozhodnutí č. j. UMCP3 074155/2021 o umístění totožné stavby, proti němuž podal žalobce odvolání. O tomto odvolání rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 2. 2022, č. j. MHMP 99973/2022, tak, že územní rozhodnutí stavebního úřadu o umístění stavby potvrdil a odvolání zamítl. Proti tomuto rozhodnutí žalovaného brojí žalobce podanou žalobou.

II. Obsah žaloby, vyjádření žalovaného, osob zúčastněných na řízení a další podání

2. V první žalobní námitce žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevypořádal se všemi námitkami žalobce, přičemž u některých odkázal na vypořádání námitek jiných účastníků řízení, ačkoliv se tyto zcela neshodovaly s námitkami žalobce.
3. Ve druhé žalobní námitce žalobce nesouhlasí s umístěním stavby, a to zejména z důvodu nerespektování charakteru území a požadavků na ochranu architektonických a urbanistických hodnot území podle požadavků základních cílů a úkolů územního plánování. Navržené prostorové řešení stavby představuje dle žalobce neúměrnou hmotu oproti stabilizované zástavbě, přičemž v odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu o umístění stavby nebyly transparentně definovány hodnoty daného území ve smyslu § 19 odst. 1 písm. e) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2017 (dále jen „stavební zákon“), s nimiž by bylo možné navrhovanou stavbu porovnávat. Stavební úřad rovněž jen tvrdil bez

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

konkrétního vyhodnocení poměrů v území, že stavba odpovídá charakteru okolní zástavby a v této souvislosti žalobce odkázal na odborný názor zachycený v zápisu z jednání Výboru pro územní rozvoj zastupitelstva Městské části Prahy 3 ze dne 8. 9. 2020.

4. Ve třetí žalobní námitce žalobce brojí proti dopravnímu napojení vymezovaného stavebního pozemku z ulice Na Parukářce, které je jak po dobu výstavby, tak při užívání dokončené stavby problematické a vytvářející krizovou situaci z hlediska bezpečného a plynulého provozu. Z uvedeného důvodu je umístění stavby v rozporu s § 23 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění účinném do 4. 10. 2021 (dále jen „vyhláška o obecných požadavcích na využívání území“). Za nedostatečný považuje žalobce v tomto ohledu odkaz stavebního úřadu na rozhodnutí Úřadu městské části Prahy 3 ze dne 24. 4. 2017 o připojení na místní komunikaci Na Parukářce a Jeseniova. Žalobce je přesvědčen, že uvedené rozhodnutí je nicotné, neboť odkazuje na splnění podmínek Technické správy komunikací hlavního města Prahy ze dne 31. 3. 2017 a na podmínky stanoviska Policie ČR, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 27. 3. 2017, které však nejsou součástí tohoto rozhodnutí. Není tak zřejmé, o jaké podmínky se jedná.
5. Ve čtvrté žalobní námitce žalobce namítá, že zakládání stavby na daném území je ve zřejmém rozporu s § 18 odst. 1 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, ve znění účinném do 30. 9. 2021 (dále jen „vyhláška o technických požadavcích na stavby“), a ohrožuje sousední stavby včetně stavby místní komunikace. Uvedenému pak přisvědčuje rovněž projektant na straně 19 souhrnné technické zprávy, když uvádí, že z hlediska umístění stavby na pozemku je situace staticky téměř neřešitelná. Dle žalobce nepostačuje toliko odkaz na nepoužitelný Inženýrsko-geologický průzkum z roku 2014 a na další stupeň projektové dokumentace, když již provedené stavby v daném území prokázaly nevhodnost zakládání staveb ve složitých podmínkách (masivní sesuv stráně pod viladomy v ulici Na Parukářce).
6. V páté žalobní námitce žalobce namítá nepřezkoumatelnost a neúplnost vyhodnocení souladu záměru s obecnými požadavky na výstavbu v dokumentaci předložené k žádosti o vydání územního rozhodnutí. Ačkoli se stavební úřad snažil tyto vady napravit v odůvodnění územního rozhodnutí, i toto vyhodnocení je neúplné a v řadě otázek nepřezkoumatelné. Nejsou zřejmé úvahy stavebního úřadu o tom, jaké konkrétní požadavky v ustanoveních příslušných vyhlášek a jakým konkrétním způsobem byly splněny, přičemž jsou jen konstatována závěrečná tvrzení bez přezkoumatelných úvah.
7. V šesté žalobní námitce žalobce nesouhlasí s tím, že byl návrh v souladu se všemi požadavky dotčených orgánů, neboť z dokumentace k žádosti o vydání územního rozhodnutí nelze důkazy tohoto tvrzení dovodit.
8. V sedmé žalobní námitce žalobce namítá, že se účastníci řízení nemohli vyjádřit k ohledání na místě, které stavební úřad provedl dne 20. 11. 2020. Žalobce považuje takový postup za nepřijatelný a v rozporu s § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu.
9. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě nejprve shrnul okolnosti předcházející podání žaloby a dále uvedl, že totožné námitky byly i předmětem odvolání žalobce. U námitky týkající se nesouhlasu žalobce s umístěním záměru z důvodu nerespektování charakteru území a požadavků na ochranu architektonických a urbanistických hodnot území

odkázal žalovaný na stranu 7 až 12 napadeného rozhodnutí a má za to, že se obsahem této námitky zabýval dostatečně. V případě nesouhlasu žalobce s vypořádáním jeho námitky ohledně dopravního napojení z ulice Na Parukářce žalovaný plně odkázal na stranu 32 a 33 napadeného rozhodnutí.

10. K namítanému odkazu na vypořádání námitek jiných účastníků řízení v napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že vypořádat každou dílčí námitku závisí na okolnostech jednotlivého případu a nemůže být chápána tak, že vyžaduje za všech okolností podrobnou odpověď na každý dílčí argument účastníka. Rovněž vzhledem k rozsahu odvolacích námitek a jejich formulaci je velmi obtížné vypořádat všechny aspekty jejich podstaty.
11. Ohledně námitky žalobce týkající se stability stavby žalovaný odkázal na stranu 19 až 20 napadeného rozhodnutí a uvedl, že v rozhodnutí o umístění stavby stavební úřad v podmínce rozhodnutí č. 6 stanovil, že v dalším stupni dokumentace pro stavební povolení bude doložena podrobně zpracovaná část statika, zejména pak zakládání a vliv stavby na sousední objekty a pozemky.
12. K námitce směřující proti úkonu stavebního úřadu v podobě ohledání na místě konaném dne 20. 11. 2020 žalovaný uvedl, že v protokolu o ohledání na místě je jako zjištění uveden popis okolní zástavby a stav pozemku stavby. Protokol byl založen do spisu a účastníci řízení se s ním mohli v průběhu řízení kdykoliv seznámit. V daném případě stavební úřad jen ověřil situaci na místě a neučinil si žádné nové závěry, které by již nebyly účastníkům řízení známy.
13. Stavebník ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti netrpí, žalovaný se komplexně vypořádal v souladu s požadavky konstantní judikatury správních soudů se všemi námitkami žalobce a z napadeného rozhodnutí je zřejmé, proč žalovaný nepovažoval za důvodnou právní argumentaci žalobce. Dále se stavebník vyjádřil k samotnému věcnému posouzení záměru stavby s urbanistickým a architektonickým charakterem dotčené lokality, který považuje za souladný a odpovídající všem požadavkům územního plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy schváleného usnesením zastupitelstva hlavního města Prahy č. 10/05 ze dne 9. 9. 1999. ve znění pozdějších změn a vyhláске o obecných požadavcích na využívání území (dále „Územní plán Hl. m. Prahy“). Záměr stavby nikterak nevybočuje z rozmanité územní zástavby a vhodně dotváří celkovou urbanistickou strukturu okolní zástavby. Stavebník dále s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2013, č. j. 9 As 95/2012-77, ve znění opravného usnesení ze dne 17. 7. 2013, č. j. 9 As 95/2012-91, uvedl, že posouzení umístění záměru stavby z hlediska jeho souladu s urbanistickým a architektonickým charakterem předmětné lokality je věcí subjektivního posouzení, které náleží výhradně správnímu orgánu.
14. Ohledně dopravního napojení záměru stavby stavebník ve stručnosti popsal způsob dopravního napojení na místní komunikaci z ulice Na Parukářce a Jeseniova s tím, že si lze jen těžko představit v daném území lepší dopravní řešení zabezpečující plynulost a bezpečnost na pozemních komunikacích. Dopravní napojení splňuje všechny zákonné požadavky dle § 23 odst. 1 vyhlásky o obecných požadavcích na využívání území, přičemž záměr stavby navíc poskytne celkem 26 parkovacích míst. Podmínky bezpečného a plynulého provozu v dané lokalitě mají být nadto zajištěny mimo jiné i tím, že pro navazující stavební řízení správní orgány zavázaly v podmínce č. 2 stavebníka

k předložení dokumentace obsahující řešení některých výslovně uvedených dopravních aspektů. Konkrétně byl stavebník zavázán k předložení dokumentace stavby obsahující detailní řešení stávajícího vjezdu z ulice Jeseniova, k doplnění stávající dokumentace vjezdové brány, vymezení ploch, půdorysné a výškové uspořádání vjezdu. Omezení pak nelze předpokládat ani po dobu realizace záměru stavby, přičemž v podmínce č. 4b rozhodnutí stavebního úřadu o umístění stavby je zakotveno, že po dobu výstavby musí být „zajištěna dopravní obsluha přilehlých objektů“. Za nedůvodnou považuje stavebník s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001-96, č. 793/2006 Sb. NSS, rovněž námitku ohledně nicotnosti rozhodnutí Úřadu městské části Prahy 3 ze dne 24. 4. 2017, č. j. 022589/2017. Ve vztahu k zákonnosti citovaného rozhodnutí byl podán podnět k zahájení přezkumného řízení, kdy nadřízený správní orgán důvody pro zahájení přezkumu neshledal.

15. Co se týče žalobcem namítaných dopadů na statiku okolních staveb, k tomu stavebník uvedl, že podrobným inženýrsko-geologickým průzkumem bylo prokázáno, že základové poměry, za dodržení podmínek založení vyplývajících z typu podloží v místě stavby, realizaci stavby nevylučují. Dále v podmínce č. 6b územního rozhodnutí bylo závazně stanoveno, že součástí dokumentace pro stavební řízení bude mimo jiné podrobně zpracovaná část statika, zejména zakládání a vliv stavby na sousední objekty a pozemky. Žalobce z kontextu shrnutí inženýrsko-geologického průzkumu v souhrnné technické zprávě účelově vytrhává zmínku o tom, že situace objektů C a B je „statisticky téměř neřešitelná“. Předmětný inženýrsko-geologický průzkum však záměr stavby nevyloučil, pouze konstatoval ztížené usazení objektů C a B a možné řešení této situace.
16. V replice k vyjádření žalovaného a stavebníka žalobce setrval na obsahu podané žaloby a pouze zopakoval námitky uvedené v podané žalobě.
17. Osoba zúčastněná na řízení II) ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že dle jejího názoru postrádá žaloba základní náležitosti správní žaloby dle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Žalobce nekonkretizuje, jakým způsobem měl být napadeným rozhodnutím krácen na svých právech a žádné bližší okolnosti neuvádí ani k námitce týkající se dopravní dostupnosti. Osoba zúčastněná na řízení II) má za to, že formální nedostatky žaloby nelze zhojit dohledáváním faktů ve správním spise.

III. Ústní jednání

18. Na ústním jednání dne 23. 10. 2024 žalobce setrval na svém žalobním návrhu. Co do přednesu odkázal na svá písemná podání. Přitom zdůraznil, že žalovaný nijak nedefinoval hodnoty území. Geologické podloží stavebního záměru představuje značné riziko pro stavební záměr (např. z hlediska statiky), mělo být prozkoumáno podrobněji i ve fázi územního řízení, inženýrsko-geologický průzkum, ze kterého žalovaný vycházel, je ve věci nepoužitelný. Dále poukázal na nedostatečné řešení napojení stavebního pozemku z ulice Na Parukářce a na porušení § 36 odst. 3 správního řádu, když žalovaný neinformoval žalobce o konaném místním šetření ani jeho výsledku.
19. Žalovaný i osoba na řízení zúčastněná I. na ústním jednání dne 23. 10. 2024 odkázali na svá písemná vyjádření. Navrhli, aby žaloba byla zamítnuta pro nedůvodnost.
20. Soud na ústním jednání k důkazu neprovedl žalobcem navržené listiny, které jsou součástí správního spisu, neboť soud při přezkumu zákonnosti rozhodnutí žalovaného

vychází ze správního spisu a správním spise se zásadně dokazování neprovádí (rozsudek nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 12009, čj. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS); přičemž žalobce nespороval věrohodnost těchto listin. Soud k důkazu provedl zápis z jednání Úřadu Městské části Praha 6, výbor pro území rozvoj, č. 06 ze dne 8. 9. 2020.

IV. Posouzení žaloby

21. Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobcem vymezených námitek, vycházel při tom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného a shledal, že žaloba není důvodná.
22. Městský soud na tomto místě dále uvádí, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na zásadě, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta jedné ze stran sporu (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2132/2011 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2022, č. j. 8 Azs 94/2022-30).
23. Městský soud rovněž připomíná, že pokud žalobce v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (podrobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013-128). Městský soud se tak mohl věnovat žalobcem uváděným skutečnostem pouze v míře obecnosti, v jaké je sám žalobce vznesl (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, č. j. 6 Afs 9/2015-31). Soud proto s přihlédnutím k naposledy uvedeným judikатурním východiskům za dané situace předesílá, že se ztotožnil s argumentací, kterou již dříve, v návaznosti na námítky žalobce uvedl žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soud uvádí, že dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu není vadou rozhodnutí soudu, když v podrobnostech odkáže na rozhodnutí správního orgánu, panuje-li mezi názorem soudu a odůvodněním napadeného rozhodnutí shoda (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS, ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47, nebo ze dne 20. 1. 2023, č. j. 8 Afs 92/2022-239).
24. Městský soud se nejprve zabýval žalobcem vznesenou námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevypořádal se všemi námitkami žalobce, kdy navíc u některých odkázal na vypořádání námitek jiných účastníků řízení neshodujících se zcela s námitkami žalobce a dále v tom, že návrh má být v souladu se všemi požadavky dotčených orgánů, když z dokumentace k žádosti o vydání územního rozhodnutí nelze důkazy tohoto tvrzení dovodit. K tomu městský soud předně uvádí, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže z jeho odůvodnění není mimo jiné seznatelné, jakými úvahami se správní orgán řídil při hodnocení důkazů.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tedy jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Městský soud pro úplnost uvádí, že *„zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či nesrozumitelnost nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2023, č. j. 2 Afs 60/2022-47). S ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení je pak nutné napadená rozhodnutí posuzovat jako celek (viz přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47). Konečně, jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 5. 2024, č. j. 7 As 176/2023-33, *„nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35).“*

25. Městský soud napadené rozhodnutí přezkoumal optikou výše uvedené judikatury a neshledal, že by žalovaný nevypořádal a adekvátně nevyhodnotil některou z námitek žalobce. Žalovaný naopak každou jednotlivou námitku žalobce odcitoval a následně se ke každé takto vymezené námitce vyjádřil. Odpovídala-li pak tato námitka svým smyslem a obsahem námitce, kterou již žalovaný vypořádal u jiného odvolatele, odkázal na takové vypořádání. Městský soud zdůrazňuje, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že je správní orgán povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tuto obsáhle vyvrátit, neboť úkolem správního orgánu je vypořádat se s obsahem a smyslem namítané argumentace (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). K povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí se Nejvyšší správní soud vyjádřil rovněž v rozsudku ze dne 30. 4. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-130, v němž uvedl, že *„přestože je třeba na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí z hlediska ústavních principů důsledně trvat, nemůže být chápána zcela dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován ve světle okolností každého jednotlivého případu. Zároveň tento závazek nemůže být chápán tak, že vyžaduje za všech okolností podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument účastníka (srovnej např. rozsudek ve věci Van de Hurk v. The Netherlands, ze dne 19. 4. 1994, Series No. A 288). To by mohlo vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním a kontraproduktivním důsledkům jsoucím v rozporu se zásadou efektivní a hospodárnosti řízení. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se městský soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení tak, aby žádná z nich nezůstala bez náležité odpovědi. Odpověď na základní námitky však v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na některé námitky dílčí a související.“* K obdobným závěrům dospěl rovněž Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, v němž konstatoval, že *„není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu*

rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ Právě citovaný závěr Ústavního soudu byl pak bez dalšího přijat i Nejvyšším správním soudem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012-50, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013-30, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013-50). Spatřuje-li žalobce nepřezkoumatelnost rozhodnutí v tom, že žalovaný u některých jeho námitek odkázal na vypořádání námitek jiných odvolatelů, tak s tímto závěrem nelze souhlasit. Napadené rozhodnutí je totiž potřeba považovat za jeden celek a soud neshledává důvodu, proč by měl žalovaný opakovat již jednou vyřčené, byť uvedené u jiného odvolatele, za situace, kdy je takové vypořádání námitek přiléhavé na námitku žalobce a svým obsahem a smyslem této námitce odpovídá. Žalovaný navíc tuto svou žalobní námitku nijak více neodůvodnil a nesdělil, jaké konkrétní námitek žalovaný nevypořádal a v čem spočívá nesprávnost vypořádání námitek, na niž případně žalovaný odkázal. Městský soud proto ve stejné míře obecnosti přezkoumal rozhodnutí napadené žalobou a je přesvědčen, že žalobce nemohl pochybovat o důvodech, pro které považoval žalovaný jeho odvolání za nedůvodné. Žalovaným koncipované vypořádání námitek považuje za dostatečné, srozumitelné a odpovídající zákonným požadavkům kladeným na odůvodnění rozhodnutí dle § 68 odst. 3 správního řádu. Městský soud je rovněž toho názoru, že rozhodnutí o umístění stavby má dostatečnou oporu v četných podkladech, ze kterých stavební úřad při jeho vydání vycházel. Z těchto podkladů, jejichž výčet je uveden na straně 49 až 53 odůvodnění rozhodnutí, stavební úřad v souladu s ustanovením § 3 správního řádu v územním řízení zjistil stav věci v rozsahu potřebném pro vydání rozhodnutí. I z tohoto hlediska je rozhodnutí o umístění stavby přezkoumatelné. Tyto námitek jsou proto nedůvodné.

26. Žalobce dále nesouhlasí s umístěním stavby z důvodu nerespektování charakteru území a požadavků na ochranu architektonických a urbanistických hodnot území, navržené prostorové řešení představuje zcela neúměrnou hmotu oproti stabilizované zástavbě. Přičemž v odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu o umístění stavby nebyly transparentně definovány hodnoty daného území ve smyslu § 19 odst. 1 písm. e) stavebního zákona, s nimiž by bylo možné navrhovanou stavbu porovnávat.
27. Odvolací námitku obdobného znění (a v obdobně obecné míře) žalobce uplatnil i v odvolacím řízení a žalovaný ji vypořádal na str. 32 napadeného rozhodnutí. Soud připomíná, že nepřináší-li žalobce v žalobě dostatečnou oponentní argumentaci proti vypořádání jeho odvolací námitek žalovaným správním orgánem, není ani soud povinen takovou argumentaci za žalobce dotvářet. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta“ (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78).
28. V míře odpovídající obecnosti vznesené námitek tak soud uvádí, že souladem záměru s urbanisticko-architektonickým charakterem okolní zástavby se zabýval stavební úřad v územním rozhodnutí o umístění stavby ze dne 22. 2. 2021 na stranách 13, 53 a 54 a žalovaný na stranách 11 a 12 napadeného rozhodnutí. Stavební úřad k této otázce na str. 53 prvoinstančního rozhodnutí uvedl, že *„Navrhované umístění stavby je v souladu se schváleným územním plánem sídelního útvaru hl. m. Prahy, schváleným usnesením Zastupitelstva hl. m. Prahy č. 10/05 ze dne 9. 9. 199[9].... [D]otčené území, ve kterém je stavba navržena, je ve smyslu územního plánu stabilizovaným územím, ve kterém je možné*

zachování, dotvoření nebo rehabilitace stávající urbanistické struktury bez možnosti další rozsáhlé výstavby. Stavba se svými proporcemi, způsobem umístění na pozemku nebo jinými svými parametry ve vztahu k okolním stavbám a ani nijak nenaruší charakter lokality“. Dále uvedl, že záměr svým uspořádáním vytváří přechod mezi zástavbou rodinných vil v ulici Na Parukářce a blokovou zástavbou bytovými domy v ulici Jeseniova, čímž dotváří celkovou urbanistickou strukturu okolní zástavby. Všechny čtyři objekty stavební úřad popsal jako kompaktní hmoty jednoduchého tvaru nepravidelných komolých jehlanů, které zachovávají od okolní zástavby vzájemný odstup. Dle stavebního úřadu si stavba „neklade za cíl výraznou exhibici, ale solidní, střídmostou architekturu, která je pro lokalitu typická. Zástavba koresponduje s okolním kontextem svými liniemi plochých střech.“ Žalovaný pak k totožné otázce uvedl mimo jiné následující: „To, že navržená nová stavba svým architektonickým ztvárněním kontrastuje se stávající zástavbou, která vznikla v různých minulých časových obdobích, nemůže být důvodem pro její zamítnutí z důvodu jejího nesouladu s charakterem území. Stavební úřad posuzuje, zda navržená stavba svým charakterem dané území neznehodnotí. V daném území se nachází bytové domy z různých období, kdy na severní straně ulice Jeseniova naproti pozemku stavby se nachází cihlové domy z počátku 20. století, nedaleko směrem na západ byla na severní straně ulice Jeseniova cihlová zástavba nahrazena panelovými domy, a na jižní straně ulice Jeseniova byly vystavěny bytové domy před 20 lety. Cca 300 m západním směrem od navržené zástavby byly vystavěny bytové domy, umístěné s odstupem jižním směrem od ulice Jeseniova, jejichž uspořádání vzhledem k uličnímu prostranství, umístěné ve svahu nebo zajištění příjezdu je řešené obdobně jako je tomu u navržené stavby. Území, do něhož je stavba umisťována je rozmanité, nelze v něm stanovit žádné urbanistické nebo architektonické hodnoty, na něž by bylo třeba další výstavbou navázat, a nelze tedy tvrdit, že by nová stavba mohla narušit nebo znehodnotit stávající hodnoty území svým rozdílným architektonickým pojetím.“

29. Soud připomíná, že „finální posouzení souladu stavby s urbanisticko-architektonickým charakterem okolní zástavby si musí udělat stavební úřad sám“ v rámci svého diskrečního oprávnění (viz Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 6. 2014, č. j. 9 As 95/2012-131). Předmětem přezkumu správního uvážení soudem je pouze posouzení toho, zda správní orgán nevybočil z mezí a hledisek stanovených zákonem, nezneužil správní uvážení, je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem (nález Ústavního soudu ze dne 16. 3. 2006, sp. zn. IV. ÚS 49/04, N 62/40 SbNU 607). Správní orgány těmito premisám dostály. V rámci stavebního řízení se dostatečným způsobem zabývaly vlivem záměru stavby na architektonický ráz dotčené lokality, srozumitelný a logickým způsobem uvážily, zda a do jaké míry je tento ráz jednotný a charakteristický určitým typem architektonicky hodnotné výstavby nebo zda se jedná o stavby architektonicky nevýznamné a nevytvářející ve svém celku žádný charakteristický styl dané lokality. Stejně tak správní orgány uvážily architektonickou zdařilost a přínosnost záměru stavby a posoudily charakter stavby (včetně hmotového uspořádání) ve vztahu k okolní zástavbě. Přitom vycházely ze stanovisek dotčených orgánů státní správy. Závěry správních orgánů jsou tedy srozumitelné a logické, v souladu s aplikovatelnými právními předpisy i judikaturou a podložené o podklady opatřené v průběhu územního řízení. Tuto námitku proto soud neshledal důvodnou.
30. Odkazuje-li žalobce na zápis z jednání Výboru pro územní rozvoj Městské části Prahy 3 ze dne 8. 9. 2020, soud uvádí, že z bodu 14. citovaného zápisu z jednání vyplývá, že byl shrnut dosavadní vývoj (viz citace jednotlivých usnesení přijatých v průběhu let 2007 až

2020) a že Městská část Praha 3 má pochybnosti o přijatelnosti výškového rozměru objektu nacházejícího se v blízkosti ulice Jeseniova (při zasedání výboru dne 26. 11. 2013 výbor doporučil z tohoto důvodu vyslovit nesouhlas se záměrem), přičemž závěrem zasedání výboru bylo přijato usnesení ve znění „výbor pro územní rozvoj ZMČ Praha 3 doporučuje panu místostarostovi T. M. pozvat investora do příštího jednání výboru k představení projektu před tím, než se samospráva MČ Praha 3 bude vyjadřovat k vydanému územnímu rozhodnutí.“ Soud v této souvislosti připomíná, že samospráva Městské části Praha 3 má postavení účastníka řízení, který je oprávněn se k posuzovanému stavebnímu závěru vyjádřit. Tomu koresponduje povinnost stavebního úřadu na vznesené připomínky reagovat a vypořádat se s nimi. Této povinnosti žalovaný dostatečným způsobem dostál, když na str. 42 napadeného rozhodnutí obdobnou námitku Městské části Praha 3 vypořádal následovně: „Projednávaná stavba je umístěna v souladu na požadavky na odstupy od hranic se sousedními pozemky a sousedními stavbami podle vyhlášky č. 501/2006 Sb., ust. § 25. V případném řízení o zvýšení stávající sousední stavby ve vlastnictví odvolatele bude jeho záměr posuzován podle nařízení Rady hl. m. Prahy č. 10/2016 Sb. hl. m. Prahy, kterým se stanovují obecné požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby v hlavním městě Praze (Pražské stavební předpisy - PSP). V nařízení PSP jsou stanoveny požadavky na odstupy od okolních budov v ust. § 28. Dostatečný odstup se prokazuje splněním odstupového úhlu pro okna obytných místností jak ve vertikálním, tak i v horizontálním směru. Objekt ve vlastnictví odvolatele není objektem pro bydlení, ani jeho využívání nepředpokládá obytné místnosti. Nyní projednávaný objekt domova pro seniory obsahuje obytné místnosti na straně šikmo převrácené k objektu ve vlastnictví odvolatele, avšak vzhledem ke značnému převýšení terénu lze předpokládat, že případná nástavba objektu ve vlastnictví odvolatele nebude zasahovat do volného prostoru vymezeného vertikálním úhlem 45° od parapetů oken domova pro seniory. V budoucnu tak nedojde ke znemožnění zvýšení stavby ve vlastnictví odvolatele, která slouží pro zdravotnické zařízení – rehabilitace“.

31. Žalobce v podané žalobě dále brojí proti dopravnímu napojení vymezovaného stavebního pozemku z ulice Na Parukářce, které je problematické a vytvářející krizovou situaci z hlediska bezpečného a plynulého provozu, proto je umístění stavby v rozporu s § 23 odst. 1 vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území. Toto opatření také zkomplikuje parkování v dané ulici. V této souvislosti je žalobce rovněž přesvědčen o nicotnosti rozhodnutí Úřadu městské části Prahy 3 ze dne 24. 4. 2017 o připojení na místní komunikaci Na Parukářce a Jeseniova.
32. Jak již městský soud uvedl výše v bodu [22] tohoto rozsudku, soud není povinen ani oprávněn domýšlet za žalobce argumentaci, proto se danou námitkou věnoval pouze v míře obecnosti, v jaké jí žalobce vznesl (srov. např. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne sp. zn. 6 Afs 9/2015). Z tvrzení žalobce není vůbec zřejmé, z jakého důvodu žalobce spatřuje dopravní napojení z ulice Na Parukářce za problematické, vytvářející krizovou situaci z hlediska bezpečného a plynulého provozu, krom toho, že jde o napojení naproti vjezdu na jeho pozemek do garáže. Z tvrzení žalobce pak není ani zřejmé, jakým způsobem bude provedením stavebního záměru zkomplikováno parkování v ulici Na Parukářce (zda např. dojde ke snížení počtu parkovacích míst apod.). Městský soud proto v míře odpovídající obecnosti vznesené námitky přezkoumal rozhodnutí napadené žalobou a neshledává důvod opisovat již jednou vyřčené. Proto v souladu s např. rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS, pro stručnost odkazuje na

vyjádření žalovaného na straně 32 a 33 napadeného rozhodnutí. K tomu dodává, že dopravní napojení záměru stavby na veřejnou dopravní infrastrukturu posoudil v průběhu územního řízení příslušný silniční správní úřad, a to Úřad městské části Prahy 3, odbor dopravy. Ten ve svém rozhodnutí ze dne 24. 4. 2017, sp. zn. S ÚMČ P3 022589/2017 (dále „rozhodnutí silničního správního úřadu“), povolil připojení záměru stavby k místním komunikacím Na Parukářce a Jeseniova, přičemž v odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedl, že bylo vydáno se souhlasem Policie ČR, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy – odboru služby dopravní policie ze dne 27. 3. 2017, č. j. KRPA-130771-3/ČJ-2016-0000 DŽ (dále „stanovisko PČR“), a Technické správy komunikací hlavního města Prahy ze dne 31. 3. 2017, č. j. TSK/04657/17/5400/Me (dále „stanovisko TSK“). Zároveň silniční správní orgán vytyčil podmínky, za nichž se toto povolení vydává. Nezákonnost tohoto rozhodnutí nebyla v průběhu správního řízení shledána.

33. Rozhodnutí silničního správního úřadu pak soud ani neshledal nicotným.
34. Podle § 77 odst. 1 správního řádu *nicotné je rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, nebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu.*
35. Judikatura správních soudů za vady způsobující nicotnost správního rozhodnutí označuje typicky absolutní nedostatek pravomoci nebo absolutní nepřislušnost správního orgánu k rozhodnutí věci (vizte např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2008, sp. zn. 8 Afs 78/2006-74, publ. pod č. 1629/2008 Sb. NSS). Nicotnost správního aktu vysloví soud pouze tehdy, jestliže akt trpí natolik intenzivními a zřejmými vadami, že po účastnících dotčeného právního vztahu nelze spravedlivě žádat, aby jej respektovali (vizte rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2003, č. j. 2 Afs 12/2003-216). Žádnou z uvedených vad soud v žalobou napadeném rozhodnutí ani v rozhodnutí prvostupňového správního orgánu neshledal.
36. Za takovou vadu nelze považovat ani podmínění vydaného povolení dodržením technických podmínek připojení stanovených Technickou správou komunikací hl. mn. Prahy ze dne 31. 3. 2017, č. j. TSK/04657/17/5400/Me a stanoviskem Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy – odboru služeb dopravní policie, ze dne 27. 3. 2017, č. j.: KRPA-130771-3/ČJ-2016-0000DŽ – bez toho, aby tato podkladová rozhodnutí byla učiněna součástí rozhodnutí silničního správního úřadu. Tato skutečnost nejenže nečiní rozhodnutí silničního správního úřadu vnitřně rozporným, ale nezpůsobuje ani jeho neurčitost, neboť obě odkazovaná rozhodnutí jsou dostatečně určité a nezaměnitelně konkretizována uvedením orgánu, který je vydal, dnem vydání i číslem jednacím.
37. Vzhledem k tomu, že žalobce námitku nicotnosti dále nerozvedl, nebyl soud povinen více rozepisovat v nyní vydávaném rozsudku další úvahy, proč nejsou rozhodnutí správních orgánů nicotná (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95).
38. Rovněž i stavební úřad se otázkou napojení stavby na místní komunikaci zabýval a nepominul ji, když v podmínce č. 2 územního rozhodnutí zavázal stavebníka k tomu, že „dokumentace stavby bude zpracována tak, aby byly dodrženy podmínky závazného stanoviska MHMP – OPP ze dne 12. 6. 2017, č. j. S-MHMP 41000/2017: bude zpracována

dokumentace detailního řešení úpravy stávajícího vjezdu z ulice Jeseniovy; bude doplněna dokumentace stávající vjezdové brány, vymezení ploch, půdorysné a výškové uspořádání vjezdu, odvodnění; navrhovaná úprava hranice areálu bude navazovat na stávající řešení; dokumentace bude předložena MHMP – OPP k posouzení v dalším stupni projektové dokumentace“ ve větě první podmínky č. 4. b. k tomu, aby „po dobu výstavby byla zajištěna dopravní obsluha přilehlých objektů“.

39. Žalobce dále namítá, že zakládání stavby v dotčeném území ohrožuje sousední stavby včetně místní komunikace, přičemž nelze v tomto ohledu akceptovat pouhý odkaz stavebního úřadu na nepoužitelný inženýrsko-geologický průzkum z roku 2014 a další stupeň projektové dokumentace. K uvedené námitce žalobce se žalovaný vyjádřil na straně 19 a 20 napadeného rozhodnutí, s jehož závěry městský soud souhlasí a odkazuje na ně. Vzhledem k tomu, že žalobce tuto námitku dále nerozvedl a ani nikterak nekonkretizoval, v čem spočívá nepoužitelnost inženýrsko-geologického průzkumu z roku 2014, nebyl soud povinen ani oprávněn domýšlet za žalobce argumentaci a dané námitce se věnoval pouze v míře obecnosti, v jaké jí žalobce vznesl (srov. např. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne sp. zn. 6 Afs 9/2015). K nepoužitelnosti inženýrsko-geologického průzkumu z roku 2014 městský soud uvádí, že ze správního spisu ani z tvrzení žalobce nevyplývá, že by na dotčeném území došlo ke změně podloží, které by vyžadovalo zpracování nového inženýrsko-geologického průzkumu. Stejně tak v žádném zákonném ustanovení dopadajícím na nyní posuzovanou věc není časově ohraničena platnost a použitelnost inženýrsko-geologického průzkumu sloužícího pro účely územního rozhodnutí. Za situace, kdy nedošlo ke změně podloží, na něž má být stavba umístěna, nevidí soud důvodu, proč by měl být v důsledku délky územního řízení zpracováván nový inženýrsko-geologický průzkum. V této souvislosti městský soud poukazuje na závěry Nejvyššího správního soudu, který ve svém rozsudku ze dne 9. 4. 2014, č. j. 1 As 12/2014-135, č. 3129/2014 Sb. NSS, uvedl, že „*vyhláška (vyhláška o technických požadavcích na stavby, pozn. soudu) tak sice demonstrativně uvádí celou řadu průzkumů a rozborů, které je nutné k žádosti o stavební povolení přiložit (inženýrsko-geologický průzkum, hydrogeologický průzkum, stavebně historický průzkum apod.), avšak je na stavebním úřadu (odborném aparátu), aby vzhledem ke znalosti místních podmínek a charakteru stavby požadoval po stavebníkovi provedení těch průzkumů, které jsou pro povolení stavby nezbytné.*“ Soud si je vědom toho, že shora citované závěry se vztahovaly k fázi stavebního řízení, nicméně je toho názoru, že lze tyto přiměřeně aplikovat rovněž na územní řízení, tím více za situace, kdy teprve až ve stavebním řízení se povoluje realizace samotné stavby.
40. Namítá-li žalobce, že zakládání stavby na dotčeném území ohrožuje sousední stavby, proto nepostačí pouhý odkaz na další stupeň projektové dokumentace, k tomu městský soud shodně s žalovaným připomíná, že zajištění sousedních objektů v průběhu stavby náleží do stavebního řízení, přičemž na tuto skutečnost pamatoval rovněž stavební úřad, když v územním rozhodnutí o umístění stavby stanovil podmínku uvedenou pod bodem 6. b. V té stanovil, že „*součástí dokumentace pro stavební povolení bude mj. podrobně zpracovaná část statika, zejména zakládání a vliv stavby na sousední objekty a pozemky*“. Právě citovaná podmínka je pak souladná rovněž se závěry, k nimž dospěl kasační soud v již citovaném rozsudku sp. zn. 1 As 12/2014 týkajícím se stavebního řízení. V něm Nejvyšší správní soud uvedl, že způsob, jakým bude vyjasněna otázka vlivu stavby na stabilitu okolní výstavby, je plně v režii stavebního úřadu jako odborného orgánu. Stejně tak je na odborném posouzení stavebního úřadu, zda za tímto účelem stanoví

stavebníkovi provedení geologického průzkumu nebo bude požadovat realizaci jiných posudků.

41. S ohledem na výše uvedené správní orgány nepochybily, považovaly-li inženýrsko-geologický průzkum z roku 2014 použitelný a za dostatečný podklad pro vydání územního rozhodnutí. Námitka žalobce je tak v nyní posuzované věci nedůvodná.
42. Ohledně námítky žalobce týkající se neúplného vyhodnocení souladu záměru s obecnými požadavky na výstavbu v dokumentaci předložené k žádosti o vydání územního rozhodnutí městský soud uvádí, že uvedenou námitku žalobce vznesl v obecné rovině a nesdělil, v čem konkrétně má neúplnost vyhodnocení souladu záměru s obecnými požadavky na výstavbu spočívat. Soulad záměru s obecnými požadavky na výstavbu je uveden v Projektové dokumentaci 13-002, bod A.3 písm. f), a to tak, že k jednotlivým na věc aplikovatelným ustanovením vyhlášky o obecných podmínkách na využití území a vyhlášky o technických požadavcích na stavby, stavebník uvedl, zda je daný požadavek naplněn či nikoli. Obdobně pak stavební úřad na straně 55 až 58 územního rozhodnutí o umístění stavby vymezil u každé z těchto vyhlášek její konkrétní ustanovení, k němuž dále uvedl, jak jsou tyto podmínky dle předložené dokumentace řešeny a naplněny. Městský soud shodně s žalovaným považuje takové vymezení za dostatečně určité a způsobilé pro účely vydání územního rozhodnutí. I tuto námitku tedy soud považuje za nedůvodnou.
43. Co se týče námítky žalobce, že účastníci řízení se nemohli vyjádřit k protokolu o ohledání na místě ze dne 20. 11. 2020, k tomu městský soud uvádí, že v protokolu o tomto ohledání je uvedeno toto zjištění: „*Okolní zástavbu tvoří jedna až osmipodlaž. stavba v ul. Jeseniova. V ul. Na Parukářce pak vilová zástavba. Na pozemku neudrž. zeleň. V těsné blízkosti veřejný park Parukářka (jihozápadně). Další klidová plocha východně.*“ Z uvedených závěrů, které stavební úřad promítl do předmětného protokolu, dle městského soudu nelze seznat, jakým způsobem měly tyto závěry zasáhnout do veřejných subjektivních práv žalobce, když se jedná o pouhý popis okolní zástavby a popis stavu pozemku. Ostatně ani žalobce nikterak netvrdí, jaký vliv má předmětné zjištění stavebního úřadu na jeho veřejná subjektivní práva jakožto vlastníka sousední nemovitosti. Na tomto místě je nutné upozornit na to, že ohledání na místě dle § 87 odst. 1 stavebního zákona je spojováno s ústním jednáním, které v nyní posuzované věci nebylo provedeno. Od ústního jednání přitom může stavební úřad upustit za situace, kdy mu jsou dobře známy poměry v území a žádost poskytuje dostatečný podklad pro posouzení záměru. Ve správním spisu jsou založeny mapové podklady, ze kterých vyplývají územní souvislosti, a rovněž je ve spise založena dokumentace stavby. V územním rozhodnutí o umístění stavby jsou popsány jednotlivé odstupové vzdálenosti od okolních pozemků (např. str. 2 a 3), k námitkám se stavební úřad zabýval výškou okolních staveb (např. str. 15, 47, 56), posuzoval charakter okolní zástavby (např. str. 49, 53, 57). Tyto obdobné skutečnosti byly přitom uvedeny již v prvním územním rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 20. 11. 2017 (odstupové vzdálenosti na str. 2, 3 a 15, popis svažitosti pozemku na str. 9, popis okolí záměru na str. 10). Toto rozhodnutí bylo vydáno tři roky před ohledáním na místě ze dne 20. 11. 2020. Je tak zjevné, že stavební úřad měl znalosti o daném území ještě před uskutečněním ohledání na místě. Skutečnosti, které stavební úřad zapsal do protokolu o ohledání na místě, jsou obecného charakteru, které lze zjistit již pouze z projektové dokumentace a mapových podkladů, jež byly již před ohledáním na místě založeny ve správním řízení. Zjistil-li stavební úřad, že se na

pozemku nachází neudržovaná zeleň, není to informace, která by byla pro posouzení možnosti umístění záměru jakkoliv důležitá. Dle městského soudu tak uskutečnění ohledání na místě bylo nadbytečné a skutečnost, že nebylo provedeno za účasti účastníků řízení, nemůže mít vliv na zákonnost územního rozhodnutí. Tuto námitku považuje soud za nedůvodnou.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

44. Městský soud neseznal žádnou ze vznesených námitek důvodnou, proto z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
45. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení žádné náklady nad rámec jeho úřední povinnosti, proto mu soud podle § 60 odst. 7 s. ř. s. náhradu nákladů řízení nepřiznal. Osobám zúčastněným na řízení soud neuložil žádnou povinnost, proto právo na náhradu nákladů nemá (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31.10.2024

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

